

Cseuz László:

**Barcelona, Atlanta, Sydney, Athén és
Peking után Londonba is kerékpárral.**

LONDON





julius 21. – augusztus 24.

A felkészülés

A pekingi kerékpáros utam nagy meglegedettséget jelentett számomra és büszkeséggel töltött el. Az öt olimpia teljesítése szimbolizálta az öt olimpiai karikát.

Gondoltam: így kell befejezni!

Két évvel később egyre inkább foglalkoztatott a londoni olimpia, de a mind több biztatás is arra ösztönzött, hogy vállaljam a felkészülés és az újabb út nehézségeit.

Természetesen most is először az orvosaimat kerestem fel, akik elvégeztek minden szükséges vizsgálatot. A negatív eredmények alapján egészségesnek nyilvánítottak, így megkezdhettem a szervezési munkákat, a szponzorok megkeresését és fizikai felkészülést.

Az olimpia előtti évben kerékpárral elestem és eltört két bordám, ez is csak néhány kieső edzésnapot jelentett. Az indulás előtt 2 hónappal egy autóval ütközve leszakadt egy darab az ujjamról, amit el kellett távolítani. Hét öltéssel sikerült néhány hét alatt rendbehozni a sérülésemet, de ezért egyetlen kerékpáros edzést sem hagytam ki.

Az utolsó 6 és fél hónapban több, mint 10 ezer km-t kerékpároztam (hóakadályok esetén lépcsőztem), úszni és edzőterembe jártam. Az utolsó hónapot Kanadában töltöttem a lányoméknál, hogy felkészüljek a hegyes-dombos vidékekre, amire számíthatok az út alatt.

Úgy éreztem, mindent megtettem azért, hogy esélyem legyen eljutni Londonba is.

Barcelona, Atlanta, Sydney, Athén és Peking után Londonba is kerékpárral.

Július 21-én reggel $\frac{1}{2}$ 7 órakor teljes felszereléssel lementem az 5. emeleti másfélszobás lakásomból a ház mellett üzemelő Pano Sport Pub teraszára, hogy egyik volt tanítványom meghívását elfogadva elfogyasszam az út előtti utolsó reggelimet.

A búcsúztatásomra megjelent barátok, ismerősök, érdeklődők



elkesítő szavai, majd tapsa után pontosan 7 órakor elindultam Londonba az olimpiára.

Nem kis aggodalommal indultam el, hiszen túl a 68. születésnapomon az alapos felkészülés, a negatív orvosi vizsgálatok ellenére a valamivel több, mint egy hónapos távollét alatt az emberrel több váratlan

esemény is történhet. Különösen tartottam egy betegségtől - igaz, hogy egy nagy doboz különböző gyógyszert is tartalmazott a poggyászom -, ami az egész kalandot tönkre teheti. Balesetet szenvedhetek a legkörültekintőbb közlekedés mellett is. De a cél, hogy a 6. kerékpáros utam is sikerrel végződjön, akaratilag nagyon megerősített.

Igen, a 6. olimpiára készültem, hiszen korábban a 16 éves lányommal megjártam Barcelonát (5198 km 160 km/nap), utána egyedül, kíséző nélkül eljutottam Atlantába (7376 km 194 km/nap), Sydneybe (8136 km 214 km/nap), Athénbe (5322 km 231 km/nap) és Pekingbe (11428 km 144 km/nap) is. A korábbi útjaimon igyekeztem az előzőnél több km-t megtenni, vagy a napi átlagot növelni. Ezen az úton nem voltak ilyen elvárásaim, egyrészt azért, mert London közelebb van, másrészt tudomásul kellett vennem, hogy az én koromban már le kell mondani az egyéni „csúcskísérletek”-ről. Ugyanakkor fontos volt számomra, hogy a londoni túrán megtett napi kilométereket sportteljesítménynek lehessen értékelni, senki ne gondolhassa azt, hogy kirándulni mentem az olimpiára.

Azt tudtam, hogy fizikailag soha nem kerülhetek olyan mélypontra, hogy feladjam. Ezt a „szégyent” nem akartam átélni.

Másfél évvel az indulásom előtt döntöttem el végleg, hogy Londonban is ott kell lennem. Januártól az indulásig 10 ezer 300 km-t kerékpároztam, közben a lányoméknál (Kanadában) egy hegyi edzőtábort is teljesítettem, hogy nyugodt lelkiismerettel induljak útnak. Ennek köszönhetem, hogy a nehézségek ellenére sikeres utat tudhatok magam mögött.

Móron szálltam meg először egy kollégiumban 229 km megtétele után. Az ellenszél ellenére nem éreztem magam különösen fáradtnak, ehhez egy frissítő fürdő is hozzájárult.

Azt terveztem, hogy napi átlagban 180 km-t megyek, de felkészülve váratlan eseményekre, gyűjteni akartam tartalék kilométereket.

A 2. éjszakát Bécsben töltöttem, a harmadikat az ausztriai Amstettenben, amiért el kellett hagynom a dunai kerékpárutat. Itt egy volt szentesi úszó, Mosonyi Orsi fogadott be. Kaptam meleg ágyat, vacsorát, reggelit és kellemes beszélgetést. Az ellenszél csak itt szűnt meg, ami a határ közelében olyan erős volt, hogy alig tudtam megtenni óránként 10 km-t.

A második nap után a bal kezem ujjai elzsibbadtak, London után a másik kezemen is. Sajnos ez az állapot végigkísért hátralévő utamon. A bal kezem bizonyos mozdulatokra alkalmatlan lett, féltem, ha a másik állapota is tovább romlik, akkor komoly nehézségekkel kell szembenéznem. Szerencsére ez nem következett be. A zsibbadás hazaérkezésem után több héttel is változatlan maradt, reméltem, majd idővel meg fog szűnni. Én türelmes voltam.

Az 5. nap után, mivel addig 206 km volt az átlagom, el voltam keseredve, azt éreztem, hogy nem tudom teljesíteni a kitűzött céljaimat, mert elesettnek éreztem magam fizikailag és lelkileg is. Ezt persze az otthoniak nem tudhatták meg, elég, ha én voltam tele aggodalommal. Csak esténként volt sikertélményem, ha teljesítettem a tervezett távokat, mert újabb nappal kerültem közelebb céljaim eléréséhez. Fáradtan, de boldogan tértem nyugovóra, ezért szinte minden éjszakám zavartalan volt.

Az egész úton gyakran tévedtem el. Egyrészt a figyelmetlenségem miatt, másrészt pedig spórolási okokból nem vettem meg minden ország térképét, amin keresztül haladtam. Itthon felajánlottak számomra GPS-t, de ezt nem fogadtam el, mert a korábbi utakat is megoldottam nélküle. Nem akartam ezt sem könnyebbé tenni.

Számításaim szerint kb. 4500 km-t kellett megtennem, de a biztonságom érdekében a tervezettnél sokkal többet tettem meg kerékpárúton. Ezért is lett a végeredmény 5001 km. Megszerettem a kerékpárutakat, mert nagyon sok kerékpáros volt a társam, akik rövidebb-hosszabb túrákon vettek részt. Sok szervezett csoporttal is találkoztam. Különösen Mainztól Kölnig volt nagy élmény a vízparton haladni. A folyót mindkét oldalon hegyek övezték, hangulatos kis városokon mentem keresztül, nem volt gond, hogy enni és innivaló megfelelő mennyiségben rendelkezésemre álljon. A Duna-menti kerékpárút is kellemes volt, de ott többször kellett elhagynom a folyópartot.

A következő útvonalon értem el Londont:

SZENTES, Bécs, Amstetten, Linz, Regensburg, Nürnberg, Würzburg, Frankfurt, Köln, Düsseldorf, Mönchengladbach, Eindhoven, Amsterdam, Rotterdam, Calais, Dover, Maidstone, LONDON

A 6. napon rövid látogatást tettem unokabátyámnál a Nürnberg feletti Erlangenben, hogy tudjak hazaküldeni híreket, tájékozódjak az otthoni állapotokról, majd haladtam tovább. A terveim szerint Heidelberg felé mentem volna, de tartottam attól, hogy a kerülő miatt késésben leszek. Ezt a „kirándulást” visszafelé bepótoltam.



Würzburg előtt a korábban kerékpárral is használható út megváltozott, onnan kitiltottak, de nem találtam más lehetőséget. Vállalva a rendőrség haragját, maradtam az úton. Ez a város után megtörtént, mert a kerékpáromon lévő magyar zászló alapján azonosítottak, valószínűleg egy bejelentés alapján. Jogosan leszidtak, majd segí-

tettek megtalálni a Frankfurt felé vezető utat. Később szintén rendőri segítséggel a Majna partját követve eljutottam a Rajnához, ahol Düsseldorfig haladhattam kerékpárúton.

Mönchengladbach után átléptem a holland határt, ahol szintén élvezhettem a kerékpárutak előnyeit. Csaknem mindenütt az út mellett haladhattam, azok kiemelt festéssel voltak ellátva. Azt mondták, ha egy kerékpárost elütnek, mindig az autóst vonják felelősségre.

Eindhovenben Soós Berta unokahúgom látott vendégül, ahol az út alatti egyetlen izomgörcs gyötört a jobb combomban sok percen keresztül.

Egy nappal később gyerekkori hegedűművész barátom, Lehota András fogadott Amszterdamban, aki két napig el sem engedett. Ezt a kerülőt nem bántam meg, mert a város csodálatos a világ egyik legnagyobb kikötőjével, érdekes épületeivel és a rengeteg kerékpárossal. A hollandiai csatornák felett 1539 híd van, Amszterdam belvárosában 252. Kipihentem magam, meglátogattam a Van Gogh múzeumot, jókat ettem, interneteztem, hagytam, hogy kényeztessenek. Amszterdamból négy nap alatt értem Londonba Calais-n és Dover-en keresztül.

London előtt 100 km-rel Maidstone-ban éjszakáztam egy volt tanítványomnál, Bujdosó Gabinál, aki második gyermekét várta.

London előtt 100 km-rel Maidstone-ban éjszakáztam egy volt tanítványomnál, Bujdosó Gabinál, aki második gyermekét várta.

Kora este találtam meg a Pegezus Utazási Iroda által biztosított 2 csillagos szállodát, egy nappal a tervezett időpont előtt. A km órák 2638 km-t mutatott. A szobám egyszerű volt, kicsit szűk vizesblokkal, de nekem megfelelő. Reggelente szerény reggelit kaptunk. Itthon azt a tájékoztatást kaptam, hogy lesz





lehetőség internetezni, sajnos csak kölcsön lappal tudtam levelet küldeni, illetve megnézni az otthoni híreket.

Londonban hét eseményen lehettem jelen. Láthattam a 3 kajak aranyérem megszületését /Kozák Danuta, Kökény-Dombi páros, női négyes:Kozák, Fazekas, Szabó, Kovács), a női vízilabda csapat két mérkőzését és a női, valamint férfi öttusázók versenyének záró szakaszát. Különleges élmény jelentett nekem, hogy láthattam a bronzérmet szerzett Marosi Ádám „örömtáncát”.



Igyekeztem rendesen étkezni, hogy a leadott kilókból valamit visszakapjak. Szerintem sikerült, mert Londonban nem edzettem semmit. Csak egyszer ültem kerékpáron, amikor azt ellenőrzésre egy szervizbe vittem. Sikerült az elpiszkolódott kerékpáromat „tisztába tenni”.Egy téren magasnyomású mosóval tisztították a díszburkolatot. Kérésemre lemosták az elpiszkolódott járművet. Munkájukért nem fogadtak el tiszteletdíjat. Így megújult kerékpárral indulhattam el hazafelé 12-én reggel 6 órakor. Jó érzés volt, hogy sikerült eltévedés nélkül elhagyni az olimpia városát és a Dover felé vezető A20-as utat is megtaláltam.



Az útvonal hazafelé: London, Dover, Calais, Dunkerque, Brüsszel, Köln, Heidelberg, Ingolstadt, Regensburg, Linz, Bécs, Budaörs, Szentés

A kompon bőségesen ettem, mert tudtam, hogy Calais-ban már nem lesz rá időm, hiszen a hajó csak későn este kötött ki.

Másnap már 6 órakor útnak indultam reggeli nélkül, amit menet közben fogyasztottam el. Nagyon kevés megállással 236 km után értem el Brüsszelt. Másnap bajban voltam, mert állami ünnep miatt a legtöbb bolt, de a benzinkutak is zárva voltak, így nehéz volt megfelelő mennyiségben inni és ennivalót találni.



Amikor 16 évvel ezelőtt Atlantába igyekezve Köln és Calais között bicikliztem, úgy emlékeztem, hogy többnyire sík terepen haladhatok. Most az emelkedők és lejtők 200 km-en keresztül váltakoztak Brüsszel előtt és után. Tudomásul kellett vennem, hogy nem a hegyek és dombok nőttek meg, hanem én lettem sokkal öregebb.

Köln után újra élvezhettem a rajnai kerékpárút előnyeit. Most bepótoltam a heidelbergi látogatást volt tanítványomnál, Török Mariannál, de ennek főleg kislánya, Liliana örült. Utoljára még internetezhettem, jókat ettem, pihentem és sok enniivalóval felpakolva indultam tovább a dunai kerékpárút felé.

A naplóm hibás adminisztrációja miatt úgy éreztem, hogy nem érek haza a bejelentett időre, mert nem leszek képes 1100 km-t megtenni 5 nap alatt. Ez két álmatlan éjszakát is jelentett, de a hibát észelve megnyugodtam, csak 950 km várt rám az 5 napra. Az újabb bosszúságot jelentett, hogy az ügyetlenségem miatt hanyatt estem a biciklivel úgy, hogy összetörtem a fejtvédőmet és megütöttem a gerincemet. Kicsit tartottam az agyrázkódástól, de mivel a fejfájásom néhány óra után megszűnt, megnyugodhattam. A gerincem még a hazaérés után is néhány napig érzékeny volt.

Regensburg után vettem észre, hogy a kerékpárkülső teljesen elkopott. Tudtam, hogy hamarosan művás úton is kell haladnom, ezért előtte szervízt kell találnom.



Szerencsére beértem Straubingba, ahol egy nagyon segítőkész férfi elkísért egy kerékpár üzletbe. A külsőket kicserélték, a sérült fejtámla helyett újat vásároltam.

Bécs előtt megérkezett a segítő hátszél, ami elkísért Szentésig.

Az utolsó éjszakát a nászoméknál töltöttem Budaörsön, ahol nagy meglepetésemre a Kanadából megérkező lányom várt a két unokámmal. Másnap Szentésre jöttek, ahol részesei lehettek a Bocskay István által szervezett csodaszép és megható városi fogadási ünnepségnek.

Nagyon jó érzés volt barátok, ismerősök, rokonok vastapsa mellett begurulni a Pano Sport Pub teraszára.

Tiszteletemre a Mihály Béla vezette városi fúvószenekar eljátszotta a Himnuszt, Márk Zsukka kedvenc étellel, mákos-tésztával, Szabó



István derekegyházi polgármester palacsintával lepett meg. Szűcs Lajos alpolgármester „Újra Szentés” feliratú pólót adott /ezt a lányom is megkapta/, Szirbik Imre polgármester videóüzenettel köszöntött.

Még több héttel a megérkezésem után is úgy éreztem, hogy valamennyi út között ez

volt a legnehezebb, pedig ez volt a legrövidebb. Sajnos az idő múlását az én szervezetem is megérzi.

Összesen 5001 km-t tettem meg (napi átlag 185)
10 x kerékpároztam 200 km-nél többet, a legtöbbet Calais és Brüsszel között (236 km)
Londonig 2638 km-t tettem meg (napi átlag 176)
Vissza pedig 2362 km-t (napi átlag 197)

A következő olimpia Rio de Janeiro-ban (Brazília) lesz. Sokan gondolják, hogy azt sem rendezik meg nélkülem. Szerintem ahhoz nem a kerékpárom, hanem egy lottónyeremény segíthet hozzá, hogy repülővel utazva jutalomútat tervezhessek az olimpiára. 72 évesen öngyilkosság lenne elindulni egyedül, segítőt viszont nem fogadnék el



magam mellett. Az eddigi utakat sem kirándulásként terveztem, hanem elvárás volt magammal szemben, hogy komoly sportteljesítmény legyen minden olimpiai út. 25 éven keresztül folyamatosan edzettem, sportszerűen éltem, hogy képes legyek céljaim eléréséhez. Sikerült!

Akik nélkül nem juthattam volna el Londonba:

IPM (International project managements)

Alpolgármesteri keret, Benedekfy Vilmos és Cseuz Katalin (*Eger*), Bike Center, Bujdosó Gabriella (*Anglia*), Maitinsky Gergő és Cseuz Cintia (*Kanada*), Dancsik Jánosné, Fenyő Csaba, Félegyházi T. János, „Fiúk a térről”, Fotoprint, dr. Gaál Erika, Garbó kft. (*Hmvásárhely*), Hornyik László, Imre Károly (*Anglia*), Kovács Lászlóné, Lehota András (*Hollandia*), Maitinsky András (*Budaörs*), Márok Zsukka, Mesevilág, Mosonyi Orsolya (*Ausztria*), Mózes József (*Tata*), Murányi László (*Csongrád*), Optic World, Piramis Üzletház, Polgármesteri keret, Príma nyomda, Somogyi Szilárd (*Jánoshalma*), Szabó Ferenc (*Svédország*), Szenior úszók, Szuperinfo, Szűcs Dezső és Cseuz Klára (*Hmvhely*), Szűcs Lajos, Textilszalón, Tokaji István, Török Marianna (*Németország*).

Szentes, 2012. szeptember 7.

Akik az út során segítettek:



Mosonyi Orsolya



Soós Berta



Lehota András



Bujdosó Gabriella



Török Marianna és kislánya Liliana



